

[Udenrigsministeren.]

stemme imod forslaget i FN eller forsøge at få sagen trukket tilbage, afhæng af, hvorledes socialdemokratiet stillede sig til sagen og dermed, efter det for mig oplyste på mødet, også af yderligere oplysninger specielt om, i hvilket omfang Kommissionen var observatør andre steder, og hvem der i øvrigt var observatør ved FN.

Jeg gjorde opmærksom på, at selv om selve sagen om, hvorvidt EF skulle være observatør ved FN's generalforsamling, ikke stod på dagsordenen, så medførte det belgiske forslag om taleret, at jeg vanskeligt kunne vente med besked om, hvad flertallet mente, til efter rådsmødet den 17. september. Det blev på mødet oplyst, at socialdemokratiet kunne behandle sagen på et gruppemøde den 17. september, og der blev derfor truffet aftale om, at jeg skulle søge at få punktet om taleretten behandlet så sent på rådsmødet den 17., at der var mulighed for at jeg telefonisk kunne få besked om socialdemokratiets standpunkt.

Ved rådsmødet begyndelse den 17. september viste det sig, at spørgsmålet ikke var på dagsordenen, idet man havde opgivet at foreslå nogen særlig vedtagelse eller nogen særlig ordning, men blot følge sædvanlig fremgangsmåde. Rådsmødet blev afsluttet så tidligt, at jeg ikke ved afslutningen, under Eventuelt, havde fået nogen besked fra socialdemokratiet, og derfor heller ikke kunne give meddelelse om, at Danmark ville gå imod sagen i FN eller stille krav om rådsbehandling.

For en sikkerheds skyld tog jeg altså alligevel ordet under Eventuelt for at antyde, at der kunne opstå vanskeligheder, men i øvrigt naturligvis ikke kunne binde Danmark til at rejse sagen, før jeg vidste, om det var nødvendigt.

Efter min hjemkomst den 18. september fik jeg oplyst, at socialdemokratiet ikke havde taget endelig stilling, men at stemningen var ret stærkt imod, og på mødet i markedsudvalget den 18. september refererede jeg forløbet i Bruxelles. På markedsudvalgsmødet den 20. september meddelte socialdemokratiet efter et ekstraordinært gruppemøde, at det ville gå imod EF's status som observatør, og derefter blev der omgående givet besked til missionen ved

FN om at søge sagen udsat i FN, og til den danske repræsentation ved EF om at begære den sat på dagsordenen på det førstkomende rådsmøde, den 14.-15. oktober.

Jeg vil gerne sammenfattende, som jeg gjorde det fra det første møde den 13. september, give udtryk for vilje til at rette eventuelle fejl, der måtte være konstateret, i det omfang, det er muligt. Og jeg vil også gerne bekræfte, at jeg naturligvis er parat til at påtale en procedurefejl, hvis en sådan skulle blive konstateret, også selv om selve sagen ikke mere kunne ændres.

Jeg må imidlertid, efter, så vidt jeg selv ved, at have fået alle relevante oplysninger, komme til det resultat, at der ikke er noget grundlag for at påtale en procedurefejl over for EF af den måde sagen er blevet afgjort i EF på, lige så lidt som jeg mener, at det ville være rigtigt at bebrejde de respektive danske embedsmænd, der har deltaget i sagens behandling, eller de ministre, der har haft mulighed for at gribe ind, at dette ikke er sket.

Det andet spørgsmål, som særlig er indgået i den offentlige debat i de seneste dage, er spørgsmålet om, hvorledes man skal behandle forslag til budget for EF ved den første behandling i markedsudvalget.

Først må jeg gøre opmærksom på, at den kritik, der har været fremsat offentligt om, at markedsudvalget skulle have fået at vide, at de såkaldte ikke-obligatoriske udgifter på det kommende budget kun skulle være 5 pct., må bero på en misforståelse. Det skyldes formentlig, at det tidligere har været oplyst, at da man begyndte at drøfte opdelingen af budgettet i obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter — det er altså en ny opdeling, man nu skal til at anvende — var den gruppe udgifter, som man kunne henføre til at være ikke-obligatoriske, ca. 5 pct. af det dagældende budget.

Herudover skal jeg altså gøre opmærksom på, at der i år for første gang bliver anvendt en ny procedure ved behandling af budgettet, der forudsætter, at Parlamentet får større indflydelse. Fremgangsmåden er, at man først udarbejder et forslag til budget, som er et oplæg til forhandling med Parlamentet, og som fremsendes til Parlamentet. Når dette er drøftet, vender